

USA. Det synes jeg skal siges ved den lejlighed her, da nu hr. Mogens Lykkesoft som politisk ordfører for sit parti vender tilbage til den tale, som han holdt som udenrigsminister den 23. august 2001.

Jeg vil godt advare imod den tankegang, som ligger bag den tidligere udenrigsministers indlæg, nemlig den tankegang, at EU kan det hele uden USA. Tror hr. Mogens Lykkesoft, at EU selv kan klare kampen mod den internationale terror? Nej, den kamp kan vi kun klare i fællesskab med USA. Tror hr. Mogens Lykkesoft, at vi kan nå reelle fremskridt i verden, når det gælder nedrustning, alene og uden USA? Nej, det er en nylig aftale mellem den amerikanske præsident og den russiske præsident, som nu fører til en historisk nedrustning.

Nej, det, der forener Europa og USA, er meget stærkere og større end det, der skiller. Det, der skiller, er i den sammenhæng ting, som kan løses ad kanaler, der allerede eksisterer, af institutioner og organer, der allerede eksisterer, og jeg synes, det er vigtigt at holde fast i dette værdimæssige fællesskab.

Se, efter at jeg havde hørt hr. Mogens Lykkesofts indlæg, der jo ikke ganske levede op til de forventninger, jeg havde haft på forhånd og da ikke mindst i lyset af, at jeg havde startet debatten med at indbyde til et bredt samarbejde, lyttede jeg med ekstra opmærksomhed til indlægget fra fru Marianne Jelved, som jo er lederen af det andet af de tidligere regeringspartier.

Her vil jeg til gengæld gerne sige, at jeg synes virkelig, at fru Marianne Jelved leverede et meget konstruktivt indlæg. Vel, vel, der var knubbede ord. Der var selvfølgelig også en trang til at rippe op i gamle stridigheder, men det vil jeg heller ikke på nogen måde kritisere fru Marianne Jelved for.

Kl. 22.30

Ganske vist læste jeg i går noget, fru Marianne Jelved har udtalt til Ritzaus Bureau, hvor fru Marianne Jelved siger, at vi her i landet er mest optaget af vores egne luksusproblemer. Luksusproblemer? Ja jeg ved altså ikke, om det er luksusproblemer, at der er lange ventelister til sygehusene, og at vi vil gøre noget ved det. Det opfatter jeg faktisk ikke som luksusproblemer. Jeg synes, at det er et grundlæggende problem i et velfærdssamfund. Når vi betaler verdens højeste skat, kan vi også forlange, at sygehusene fungerer, og at der ikke er ventelister.

Jeg synes heller ikke, det er luksusproblemer, når der har været vanskeligheder med hjemme-

hjælpen i visse kommuner. Det er noget helt grundlæggende, at vi skal have omsorgen og plejen for de ældre til at fungere. Jeg synes ikke, at det er luksusproblemer, vi har taget fat på. Jeg synes, det er grundlæggende problemer i vores velfærdssamfund, og det er derfor, regeringen har ført penge over til at betale velfærdsområder.

Jeg vil gerne kvittere for fru Marianne Jelveds interesse i at drøfte en række politiske områder med regeringen. Jeg ved, at fru Marianne Jelved er levende optaget af at få løst en række opgaver på arbejdsmarkedet. Vi skal have flere i arbejde, og det er et projekt, som regeringen nu har sat i søen og vil drøfte med arbejdsmarkedets parter og vende tilbage til de politiske partier med. Og vi ser meget gerne Det Radikale Venstre med i kredsen af partier, som vi kan snakke med om en reform af arbejdsmarkedet.

Jeg noterede mig også fru Marianne Jelveds interesse i at drøfte uddannelsespolitik med regeringen og eventuelt indgå flerårsaftaler med regeringen på uddannelsesområdet. Vi er også interesseret i, at Det Radikale Venstre kan være med i sådanne aftaler.

Så noterede jeg mig, at både fru Marianne Jelved og i en tidligere runde i debatten også hr. Anders Samuelsen rejste spørgsmålet om skattepolitikken. Og jeg kan sige til fru Marianne Jelved, at det jo i høj grad er et emne, som regeringen også er optaget af, hvor jeg bestemt mener, at der kunne være noget at tage fat på i fællesskab.

Se, det, jeg hørte fra hr. Anders Samuelsen, var også med til sådan at løfte stemningen lidt, efter at jeg nu havde hørt hr. Mogens Lykkesofts noget dystre indlæg. I det hele taget må vi jo sige, og det gælder jo både i Socialdemokratiet og i Det Radikale Venstre, at der er yngre generationer i de to partier, som man bestemt bør lytte til med betydelig interesse.

Nu siger jeg det med al den risiko, der selvfølgelig ligger i for de pågældende, at jeg ødelægger og hæmmer deres karriere ved at rose dem uforbeholdent. Men jeg noterer mig faktisk en hel del interessante udtalelser, som nok også viser lidt om, hvad der er problemet ikke mindst i det største af de tidligere regeringspartier, Socialdemokratiet, nemlig at der er et indestængt, opsparet behov for, at den yngre generation får lov at komme frem med sine synspunkter og skabe en fornyelse af partiet.

Jeg har f.eks. noteret mig hr. Thomas Adelskov, som har sagt om sit parti, at det er ble-